

LLUITA

INTERNACIONALISTA

nº 162- maig 2019 - donatlu 2 euros

Editorial	pàg 3	Sindical:	pàg 4-5
Construir una alternativa de classe		Amb el 010. Vaga ensenyament públic el 16M	
Bloc central:	pàg 10-15	Universitat	pàg 15-16
Balànç de les eleccions del 28A		Vaga des de dalt per la ILP?	
26M: Eleccions municipals	pàg 6-10	Internacional:	pàg 16-24
Arguments pels que Lluita Internacionalista cridem a votar: <i>Guanyem Girona, l'Alternativa d'Esquerres de l'Hospitalet, CUP-Capgirem Barcelona y Madrid en Pie Municipalista</i>		El confederalisme democràtic i Kurdistan Turquia, Algèria, Síria	
		Suplement: Panorama d'Amèrica Llatina: Veneçuela, Xile, Mèxic, Bolívia, i moviment feminista argentí	

Doubles vies (Dobles vidas), del director francès

Olivier Assayas

Perquè ara mateix el cos ens demana una comèdia - encara que en realitat la comèdia no existeix, aviso- o com a mínim una obra que d'entrada no ens amenaci que ens farà patir les properes dues hores.

Perquè els personatges parlen sense parar de llibres i tecnologia mentre beuen vi, un entreteniment al qual hauria de poder accedir la majoria de la població d'una societat més justa, equilibrada i igualitària.

Perquè totes les crítiques coincideixen que quan es parla de llibres es parla de vida, dels ràpids canvis als quals estem sotmesos i de les incerteses que ens envolten. Segur que ens podrem identificar en moltes de les situacions.

Perquè el cinema francès acostuma a complir allò que promet.

Grâce à Dieu (Gracias a Dios)

del director francès François Ozon

Per als qui la paraula comèdia ja no us sona bé, per als que penseu que parlar de llibres és massa burgès i preferiu realitats més contundents: està en cartellera la pel·lícula francesa sobre la pederàstia de l'Església Catòlica a França. Basada en fets reals. Contundent i necessària, diuen.

Construir una alternativa de classe per trencar amb el capitalisme i la monarquia

A les eleccions del passat 28 d'abril la gent treballadora ha sortit a votar massivament per impedir el govern tripartit de la dreta. El PSOE ha estat l'instrument privilegiat i Unidas Podemos, de crisi en crisi interna i sense defensar una alternativa, queda relegat a crossa i ala esquerra de Sánchez. A Catalunya i al País Basc creix el vot independentista, capitalitzat per ERC, per PNB i Bildu, mentre que la dreta centralista ha quedat molt minvada a Catalunya i sense cap escó al País Basc.

El vot de la classe obrera catalana, del cinturó industrial, tornava a canviar de color. De roig, havia passat pel taronja, pel morat, altre cop roig destenyit del PSC. L'absència d'una perspectiva republicana des de la classe obrera és molt greu, no només per unir la lluita del poble català contra la Monarquia amb la lluita per un gir social, sinó perquè sense la classe obrera catalana no hi haurà república catalana, i aquesta implicació de la classe obrera en la lluita pel dret nacional no es farà al darrere del JXC i ERC, que estan implicats amb polítiques neoliberals de privatitzacions i retallades de serveis públics.

El problema de les eleccions ha estat que no s'ha avançat en construir una alternativa de la classe treballadora que trenqui amb el capitalisme i defensi el dret d'autodeterminació dels pobles contra la Monarquia. A Catalunya ha estat nefast que la CUP no es presentés i cedís l'espai anticapitalista republicà, sense pugna en el cinturó industrial mentre que hagi ajudat a tancar en fals el balanç que molts sectors de lluitadors començaven a fer sobre JXC i ERC. I el Front Republicà era l'expressió de Poble Lliure, l'organització de la dreta i amb menys compromís de classe de la CUP.

I ara?

L'Ibex 35, la patronal i la UE exigeixen estabilitat amb un govern PSOE Ciutadans, però el cost seria enorme per ambdós partits. Sánchez ha guanyat les eleccions, però si té complicat formar govern, més encara afrontar les conseqüències de la sentència del judici i mentre la UE i l'FMI ja l'esperen per aplicar noves retallades per fer front a l'enorme deute públic amb una economia que s'atura. Per mantenir el pols amb els barons del PSOE, Sánchez s'ha hagut d'arrepentir en la base. La nit electoral, els propis militants socialistes –que es malfien, amb raó– li exigien «con Rivera no», el «sí se puede» de Podemos i transformaven la consigna de campanya «fes que passi» en un «no passaran».

Comença el compte enrere. El Govern PSOE serà un govern feble, que no tanca la crisi de règim. Sánchez –amb o sense Ciutadans– trairà un cop més les esperances de treballadors/es i pobles de l'estat per aplicar una política d'ajustament i monàrquica. No només no canviarà la política repressiva amb Catalunya, tampoc derogació de reformes laborals, lleis mordassa, política d'estrangeria o pensions.

El PP s'ha enfonsat i accelera la crisi, però Ciutadans

i Vox estan a punt per prendre el relleu. Des de la Unió Europea i els partits institucionals es vol minimitzar els resultats de Vox: «Espanya entra a la normalitat europea» ens diuen. Però no minimitzem ni un bri l'amenaça que representa, una declaració de guerra a la classe obrera, als pobles, a les dones... Aprenem de la història i de fets recents d'altres països: el Govern Sánchez, un govern burgès i monàrquic no serà qui aturi un govern de la dreta amb Vox, sinó el Govern que li aplanarà el camí. Perquè amb les traïcions molts dels qui van anar a contracor diumenge a votar diran com altres vegades «a mi no m'utilitzen» o «no donaré més el vot a qui després el gira contra nosaltres» i la traïció del PSOE amb la complicitat de Unidas Podemos, **si no té alternativa a la seva esquerra**, no farà sinó aplanar el camí a l'extrema dreta. Aquesta és la disjuntiva.

Mobilització i construcció d'una alternativa de classe

Unidas Podemos no és cap alternativa i s'ha convertit en el flanc esquerra del règim i l'ombra del PSOE. No només perquè no ha mobilitzat per aturar la repressió de l'estat (ni el 16 de març a Madrid), tampoc ha aixecat en els pressupostos un programa de ruptura amb la banca i al servei dels i de les treballadores. Només calia escoltar Cayo Lara, dirigent del PCE i excoordinador general d'IU, quab cridava a Andalusia a lluitar contra la independència de Catalunya per poder pagar el PER als i a les jornaleres, és a dir, l'altra cara de la moneda del mateix discurs de Duran i Lleida. Cayo Lara defensava alhora la Monarquia contra els pobles i rentava la cara als terratinents responsables de l'empobriment de la terra andalusa.

Cal preparar-se des del minut 1 per posar sobre la taula amb la mobilització les demandes de la classe obrera, dels pensionistes, dels serveis públics. Sense mobilització no arrencarem cap millora. Però amb la mobilització no n'hi ha prou. Cal avançar en la construcció d'una alternativa dels treballadors/es i els pobles, contra el capital i l'estat monàrquic. Per això en aquest primer de maig, dia internacional de la classe obrera, des de Lluita Internacionalista fem una crida a la mobilització permanent per les nostres reivindicacions, solidària amb la lluita de treballadors/es i pobles. I a reunir-nos per construir una alternativa de classe, solidària amb la lluita dels pobles i internacionalista. Lluita Internacionalista ens comprometem a seguir en aquesta lluita. Vine amb nosaltres!!

**Fora la UE, no al pagament del deute.
Defensa de salaris contra la precarietat,
derogació de les reformes laborals.
Defensa de les pensions públiques, no al Pacte de Toledo.
Autòctona o estrangera la mateixa classe obrera.
Derogació Llei d'Estrangeria.
Defensa del sector públic d'educació i sanitat.
Prou retallades i privatitzacions.
Llibertat presos/es polítiques. Dret d'autodeterminació. Fora la Monarquia.
Solidaritat internacionalista amb les lluites dels i de les treballadores i pobles.**

01/05/2019

LI

Ajuntament de Barcelona

Suport a la lluita del 010 ... cap a la remunicipalització

L'Ajuntament de Barcelona ha perdut una altra oportunitat de fer el correcte com a govern suposadament compromès amb els sectors més vulnerables d'una ciutat ofegada permanentment per la carestia de vida i en què les treballadores i treballadors estan condemnats a la pobresa per la pèrdua de drets constants a favor de les patronals empresarials, de l'hostaleria, dels serveis municipals externalitzats, etc.

Avui parlem del 010, multiservei per tràmits, gestió, informació ... a través de l'atenció telefònica. Aquest servei va ser externalitzat fa anys, pel govern del PSC en aplicació de les seves polítiques neoliberals en l'administració local.

Ha passat el temps i moltes treballadores, treballadors i ciutadans es van il·lusionar amb els canvis importants, segons el seu programa, que portaria a terme Barcelona en Comú. Canvis destinats a revertir les velles polítiques neoliberals i, segons les seves promeses electorals i la seva posició progressista i suposadament defensora dels serveis públics i els drets socials, passava per la municipalització dels serveis externalitzats. Però aquesta política promesa ha estat mínima pel que fa a la internalització de serveis.

Malauradament un dels serveis municipals més importants de la ciutat de Barcelona a municipalitzar -parlem del 010- continua externalitzat: des de maig el gestionarà Atento, una gran empresa de telemàrqueting.

L'ajuntament, en aquesta adjudicació, no ha garantit la

subrogació dels i les treballadores de l'empresa que actualment el gestiona, cosa que fa perillar molts llocs de treball, així com les condicions ja força precàries. Parlem en femení perquè la majoria són dones treballadores i estan subjectes al conveni col·lectiu de telemàrqueting, que ben bé es podria anomenar el conveni de la precarietat.

El comitè d'empresa del 010 va convocar una vaga indefinida a principis d'abril i ara, a finals d'abril, tornava a convocar la vaga indefinida. La participació està sent molt majoritària per part dels seus treballadors / es. Expressen i denuncien el canvi d'adjudicació sense subrogació d'empreses i reivindiquen a l'administració que garanteixi la subrogació de la totalitat de les treballadores i treballadors del 010.

Demanen que amb el canvi d'empresa a més de la subrogació de tota la plantilla, els treballadors i treballadores siguin contractats a temps complet i se'ls reconegui la categoria de gestors. La millora de les condicions laborals i econòmiques permetria posar fi a la vaga.

A dia d'avui les treballadores i treballadors donen una treva paralitzant la vaga, esperant que l'equip de govern de Barcelona en Comú, com a responsables del servei, faci de mediador i exigeixi a l'empresa Atento les garanties i la continuïtat de l'actual plantilla del 010, així com les condicions laborals proposades per les treballadors / es.

Donem suport a la lluita de les treballadores i treballadors del 010. Continuarem exigint als carrers, a les institucions i als responsables polítics de l'administració municipal la municipalització dels serveis públics externalitzats. Creiem que el 010 ha de ser, a curt o mitjà termini remunicipalitzat.

Marga Olalla

Catalunya: vaga en

Revertir les r

La vaga del passat 29 de novembre no va tenir la continuïtat que hagués calgut i hagués pogut permetre, amb o sense nous pressupostos, revertir moltes de les retallades que encara pateix l'educació pública. Curiosament alguns sindicats de l'ensenyament que fa uns mesos condicionaven aquesta possibilitat a la tramitació de nous pressupostos, han canviat d'idea veient que el Govern sí ha tingut diners, tot i la pròrroga pressupostària, per incrementar la plantilla de Mossos, metges o tornar part de les pagues que deu als i les funcionàries.

Tot i estar convocada des de dalt i amb poc temps, la vaga d'aquest 16 de maig arriba en un context polític favorable, amb un Govern extremadament feble i la totalitat dels grups parlamentaris reconeixent que és factible tècnicament i econòmicament revertir les retallades a l'escola pública. Queda poc temps per tal que fer-ho possible per al proper curs, però una alta participació el 16M i una perspectiva de continuïtat que es pugui decidir i organitzar des de baix ho podria permetre.

Reproduïm íntegrament el comunicat de CGT Ensenyament cridant a la vaga del 16M:

L'ensenyament públic el 16 de maig

Retallades amb un pla de lluita des de baix

CGT Ensenyament convoquem a la vaga a l'ensenyament públic el 16M

CGT Ensenyament hem decidit en assemblea d'afiliades i afiliats convocar a la vaga d'educació pública del proper 16 de maig. Reiterem les consideracions sobre aquesta convocatòria que fèiem en fer-se pública per part de la resta de sindicats convocants:

- Compartim que el moment polític actual suposa una oportunitat per pressionar i poder revertir les retallades que encara patim. La derogació del Decret Wert, que recomana el retorn a l'horari lectiu i la reducció de les ràtios deixa en evidència al Govern de la Generalitat, que va ser el primer en aplicar retallades a nivell estatal i està quedant-se l'últim per revertir-les. Si han trobat diners per augmentar la plantilla dels Mossos d'Esquadra, amb la pressió necessària els han de trobar per revertir les retallades a l'educació pública.

- Que la resta de sindicats faci ara aquesta convocatòria de vaga ratifica allò que des de CGT dèiem abans i després de la vaga que vam fer el passat 29N: que no havíem de supeditar la mobilització a que hi hagués o no aprovació de nous pressupostos i que amb pressupostos prorrogats també és possible revertir les retallades si exercim la pressió necessària per fer-ho possible.

- Des de CGT Ensenyament vam insistir que, amb o sense pressupostos, calia donar continuïtat a la vaga del 29N i que aquesta continuïtat s'havia de construir des de baix, amb debats i assemblees als centres per tal de decidir de la manera més àmplia possible quan i com convocar noves vagues de manera que, quan aquestes es convoquessin, ja estiguessin treballades i debatudes pel màxim de treballadores i treballadors.

- Si la resta de sindicats (els que van convocar al 29N i els que no) s'haguessin implicat activament a potenciar i estendre a la resta de territoris els debats i assemblees necessàries per donar continuïtat a les mobilitzacions per revertir les retallades, segurament ja haguéssim dut a terme prou mobilitzacions contundents com per assolir els nostres objectius i/o aquesta convocatòria que ara es planteja estaria molt més treballada als centres i tindria, per tant, molta més força que en els termes que ara es fa.

Tot i les mancances esmentades i el poc temps, des de CGT Ensenyament ens comprometem a treballar aquesta vaga als centres i fem una crida a fer assemblees a escoles i instituts per parlar-ne. Alhora, i per poder revertir totes les retallades pendents, fem una crida a la resta de sindicats a impulsar

assemblees conjuntes per tal que decidim entre el màxim de treballadores i treballadors si es desconvoca o no la vaga en cas de que s'assoleixi una part de les demandes de la Plataforma Reivindicativa abans la mateixa, i sobre com continuem després del 16M.

Reiterem la necessitat de **construir espais assemblearis de debat i decisió de base**, als centres i zones. Només si les decidim de la forma més àmplia possible, les mobilitzacions que duquem a terme comptaran amb la implicació i participació necessària per revertir totes les retallades i recuperar i millorar les nostres condicions com a treballadores i treballadors.

25 d'abril del 2019

CGT Ensenyament,

Que exigim: **#RevertimLesRetallades ARA!**

1. Restabliment de l'horari lectiu anterior a les retallades per a tot el personal d'aplicació al curs 2019/20 com a reivindicació irrenunciable. Recuperació de l'horari de permanència del professorat de Secundària.

2. Reducció de les ràtios. Cap tancament de grups a la Pública.

3. Retorn d'altres condicions retallades com: la precarietat laboral als centres educatius (conversió dels terços de jornada en mitges jornades i estabilització personal interí i substitut), retorn al caràcter lectiu de les dues hores de reducció al personal major de 55 anys, increment del personal de suport educatiu per atendre la diversitat, recuperació del poder adquisitiu perdut incloent també el retorn al reconeixement del primer estadi de 9 a 6 anys, Formació Professional pública i de qualitat, retirada del Decret de Plantilles (39/2014), etc...

#VagaEnsenyament16M

Girona

Balanç i futur: de CUP-Crida per Girona a Guanyem Girona

A Girona el 26 de maig es presenta Guanyem Girona, una candidatura en què Lluita Internacionalista (LI) participa des dels seus inicis i que és una continuïtat del treball fet durant aquests quatre anys per la CUP-Crida per Girona. Anem a fer un balanç d'aquest període de treball municipalista i quin futur s'està treballant amb la nova candidatura.

Balanç Cup-Crida per Girona

La tasca feta dels 4 regidors i regidores a l'Ajuntament de Girona per la CUP-Crida per Girona durant aquests quatre anys, on Lluita Internacionalista ha participat amb la presència del company Toni Granados, ha estat d'oposició i de treball al carrer per fer propostes rupturistes i transformadores. En aquest període s'han presentat 70 mocions (la meitat aprovades) i més de 400 precis i preguntes per fiscalitzar l'acció del govern. Un govern de CiU primer amb Carles Puigdemont com a alcalde, i després una pugna oberta per acabar amb Marta Madrenas com alcaldessa. Madrenas han executat una política municipal de regressió en les polítiques socials i de ciutat-aparador per què les elits empresarials en matèria urbanística i turística trobin totes les facilitats per construir un model de ciutat classista i que no ha resolt els problemes i les necessitats bàsiques (habitatge, salut, treball i formació per a joves, mobilitat...) de la gent treballadora.

L'esforç i el treball constant de tot l'equip municipalista de la CUP-Crida per Girona i les seves assemblees han estat capaços d'apropar i de compartir la seva acció municipal als barris i als moviments, i estar amatents a denunciar l'acció del govern de dretes. Un treball que l'han encapçalat els dos regidors vinculats a la CUP i alliberats, la Laia Pelach i en Lluc Salellas, essent els portaveus i la visibilitat d'una candidatura que ha apostat sempre per la feina militant des del municipalisme actiu, transversal i obert als moviments socials i a la mobilització, i que ha estat imputada per la qüestió nacional per la defensa al dret d'autodeterminació i la República Catalana. Tot l'equip municipalista de la CUP-Crida per Girona i les assemblees han intentat dur propostes i iniciatives que milloressin les condicions de vida de la gent: denunciant les irregularitats en la gestió de l'empresa d'aigües de Girona (AGISSA) i on la CUP actua com acusació popular, impulsant la municipalització dels serveis funeraris o de neteja, fent costat als treballadors/es municipals en les seves reivindicacions laborals, fent un treball de base als barris i amb els col·lectius, associacions, plataformes ... I en aquest període de quatre anys de retallades laborals, de drets polítics i llibertats la presència de dos sindicalistes actius com a regidors en el Ple, l'Ester Costa en l'administració pública i el nostre company de LI Toni Granados en la fàbrica del sector químic, ha estat bàsica en la seva

lluita laboral per articular la classe treballadora i les classes populars, i mantenir el nexa entre dos fronts: el de la lluita al carrer i la lluita institucional.

Lluita Internacionalista, com a organització, en aquest àmbit municipal ha estat fent el

seguiment dels temes i aportant propostes que suposin la millora de les condicions de les treballadors/es, l'acompanyant a tots els plens i potenciant les lluites i reivindicacions sobretot laborals i per la igualtat dels drets polítics i socials. Finalment reproduïm les paraules del regidor i militant de LI, en Toni Granados, publicades en el butlletí 'Contracorrent' de la CUP-Crida per Girona « *Un ajuntament només té sentit si serveix per millorar les condicions de vida dels i les treballadores. Per això durant aquest temps he defensat els drets laborals i socials de les gironines i els gironins. Vull agrair a tot el personal municipal la seva tasca i dedicació a la ciutat.* ».

Futur: Guanyem Girona

Sempre hem constatat que per a LI les eleccions no són la màxima fita d'una expressió política ni les institucions el lloc on es resoldran els problemes de futur dels i les treballadores i joves. No obstant, pensem que són una ocasió per avançar en la construcció d'una alternativa d'esquerra i anticapitalista, una alternativa que tingui a veure en la lluita quotidiana als barris, els llocs de treball, les escoles... És al servei d'aquestes lluites quotidianes i del reagrupament que sempre hem apostat per participar en la candidatura municipalista, i en aquest cas ara a les eleccions del 26 de maig a Girona amb la candidatura Guanyem Girona per soterrar les polítiques de dretes de l'actual govern local.

Guanyem Girona neix com una alternativa de compromís i de lluita, i com la continuïtat del treball fet aquests 4 anys per la CUP-Crida per Girona. Aquesta candidatura es construeix ampliant a noves organitzacions polítiques com és el sector MES (que trenca amb ERC), Pirates, Som Alternativa i En Comú (sector que trenca amb Podem), persones independents i vinculades a l'associacionisme, moviments socials...

Podem afirmar que Guanyem Girona no comença de zero, és un nou pas que es fa necessari una crida a tots i totes a aplegar-nos per fer-la possible. L'assemblea és l'òrgan representatiu i decisor de la candidatura, i fins ara s'ha fet un treball per comissions, s'hi han adherit més de 500 persones i s'han celebrat assemblees per ratificar els eixos bàsics de la política municipalista de la candidatura. Des de Lluita Internacionalista (LI) volíem que les organitzacions polítiques i socials que han impulsat Guanyem Girona fossin més visibles en aquest procés, fet que no ha succeït del tot. Des de LI hem mostrat el nostre desacord en el procés de l'elaboració de les llistes on s'havia de potenciar les diverses lluites (sindical, política, veïnal ...), i en la seva configuració final perquè el pes polític de la CUP, MES i En Comú s'ha evidenciat. Remarquem el pas endavant per la presència en la llista de persones migrants que no tenen dret a vot, i que ara la Junta Electoral de Zona ha exclòs de la llista la fins ara número 6, Àdama B, perquè no té la nacionalitat espanyola, Guanyem Girona ha denunciat el fet que gairebé 16.000 persones de Girona, *«una part significativa de la població gironina»*, estiguin excloses del procés electoral i no puguin votar el proper 26-M. La candidatura critica l'actual legislació d'estrangeria i se suma a la campanya 'Vot x tothom' de la Plataforma Dret a Vot.

Malgrat no participar cap membre de LI en la llista electoral apostem que Guanyem Girona com la única candidatura a la ciutat que pot plantejar uns eixos bàsics d'acció rupturista com són l'increment de la municipalització i remunicipalització dels serveis bàsics de la ciutat, la lluita per la defensa dels drets laborals dels i les treballadores municipals, el diàleg obert amb els barris com a eix transversal en polítiques per a joves, combatre la ultradreta, mesures concretes per millorar les condicions de vida als nostres barris obrers i populars que no han deixat d'agreuja-se, el combat contra el racisme institucional i social, i la defensa dels drets polítics i socials. No desitgem que la candidatura es configuri per una possible disputa municipalista a ERC, o que s'evidenciï una presència molt significativa de sectors de la cultura gironina amb un passat marcat per polítiques conservadores com es va visibilitzar en la presentació de Guanyem Girona al Teatre Municipal. Una presentació que va ser un èxit amb més de 400 persones però que vam trobar a faltar presència i referència a la classe treballadora en els discursos i oradors.

Des de la militància de LI participarem a l'assemblea de Guanyem Girona fent propostes i treballant per eixamplar una opció pel futur de confluència de l'esquerra anticapitalista, socialista i independentista, però a la vegada atents que la candidatura no faci un pas enrere de l'actuació municipalista fent un gir a la dreta.

Lluita Internacionalista de Girona

En democràcia, vot per tothom

Durant les eleccions del 2019 s'estan produint greus anomalies: un cop més només podran votar les persones que tinguin nacionalitat espanyola o d'algun país de la UE o de països amb convenis bilaterals amb Espanya. Tots aquest requisits s'apliquen des d'una visió colonial, eurocentrista i una restricció que complica excessivament i impedeix el reconeixement del dret de sufragi.

La Plataforma pel Dret a Vot (PDV) de les comarques gironines formada per la Coordinadora d'ONG solidàries, l'Espai Antiracista i Girona Acull ha llançat una campanya de lluita per la igualtat de drets per a tothom. Durant la festa de Sant Jordi, als mercats, als centres de treball i a les manis de l'1 de maig s'han anat fent accions de conscienciació i de visibilització del frau democràtic com a conseqüència de la Llei d'Estrangeria, que té connotacions racistes, crea diferències entre la ciutadania i estigmatitza per motius d'origen a la majoria de treballadors i treballadores. A la vegada s'exigeixen més obligacions que a qualsevol altre ciutadà i ciutadana alhora que no se'ls reconeixen determinats drets, com que no puguin votar ni ser votats en les properes eleccions.

La Llei d'Estrangeria només reconeix el dret a sufragi actiu, és a dir, votar però no ser votat, a les persones estrangeres de països de la Unió Europea i només en les eleccions municipals, mentre que les que no són europees poden si hi ha conveni de reciprocitat. El 26 de maig es celebraran les eleccions municipals amb el biaix que això suposa per a la composició mateixa dels plens municipals. En alguns pobles i ciutats, l'exclusió dels drets polítics és escandalosa tal com mostren els següents números que descriu el manifest de la PDV *«a la ciutat de Girona 16.000 persones i a Salt 1 de cada 3 veïns i veïnes majors d'edat no poden votar»*.

El 18 de maig, enmig de la campanya de les eleccions municipals, la PDV convoca una manifestació a Salt i Girona «En democràcia, Vot x Tothom» per denunciar l'exclusió de drets polítics a una població migrant que comporta una manca objectiva de legitimitat democràtica dels òrgans de representació i té conseqüències nefastes en les polítiques que desenvolupen. Per tant des de la PDV es demana el dret a vot per a totes les persones majors d'edat empadronades a Catalunya i a l'Estat Espanyol amb sis mesos d'antelació al dia de la votació.

Cal combatre la Llei d'Estrangeria, denunciar el frau democràtic i visibilitzar als balcons de tots els ajuntaments *«En democràcia, Vot x Tothom»*. Mobilitzemonos.

Miquel – Plataforma Dret a Vot

L'Hospitalet de Llobregat

Vota *Alternativa d'Esquerres*

El 26 de maig les militants i simpatitzants de Lluita Internacionalista de l'Hospitalet de Llobregat votarem a les eleccions municipals *Alternativa d'Esquerres*.

Alternativa d'Esquerres de l'Hospitalet és una evolució de la candidatura presentada a les anteriors eleccions CUP-PA (CUP Poble Actiu), que estava formada per l'Assemblea local de la CUP, Procés Constituent, Lluita Internacionalista i una majoria de militants

Anna Morelló, militant de Lluita Internacionalista, i num. 2 en la llista d'*Alternativa d'Esquerres de L'Hospitalet*

i simpatitzants independents. Va treure un regidor.

La nova candidatura està formada per Som Barris, nou partit d'àmbit local, Lluita Internacionalista, militants individuals de Procés Constituent, militants de lluites locals i el suport i militants d'Arran.

L'actiu principal de la candidatura en aquests anys ha estat connectar amb les lluites, organitzacions i grups reivindicatius, des de seccions i organitzacions sindicals, plataformes contra plans urbanístics especuladors com el de PDU Gran Via, moviments contra el pagament de taxes d'aparcament, plataformes antirrepressives...

L'Hospitalet, la segona ciutat de Catalunya per població i una de les més denses d'Europa, és també una ciutat en què la pobresa, l'atur, la precarietat, els desnonaments i els talls d'aigua i de llum estan instal·lats en la majoria de barris, d'una manera crònica i disparada des del crack de 2007. 12 anys més tard, les noves bombolles immobiliàries han pres l'Hospitalet, permeses i comandades per l'Ajuntament del PSC-PSOE.

La candidatura ha combinat les accions propagandístiques i d'exigència i denúncia mitjançant la participació als plens municipals, a les xarxes i a alguns actes, amb la implicació en les mobilitzacions, tant les centrades a l'Hospitalet com les que, sortint de la ciutat, han connectat amb les de Barcelona.

La candidatura ha estat un element més, entre d'altres, per començar a recuperar les mobilitzacions a l'Hospitalet que quasi 40 anys de governs del PSC-PSOE havien adormit, comprat o desarticulat.

La companya Anna Morelló va en el segon lloc de la llista. Tant si obtenim representació com si no, esperem en els propers anys ser un agent que ajudi a articular les lluites al voltant de les necessitats dels treballadors i treballadores de l'Hospitalet de Llobregat.

Victor Messeguer

Barcelona

Amb la CUP rupturista al

Durant tots aquests anys, el govern d'En Comú-Podem ha l'Ajuntament ha evidenciat estar lluny de ser una opció per fer de Barcelona una ciutat al servei de la classe treballadora. Els «ajuntaments del canvi» no han trencat amb la lògica de privatització i precarietat i han continuat amb una política econòmica al servei dels bancs, les empreses i d'acatament a les ordres de l'Estat, la Unió Europea i els organismes financers internacionals.

El mapa de les externalitzacions a Barcelona és alarmant. Segons el mateix informe de l'Ajuntament, més de 250 serveis es troben en aquesta situació, dels quals el 55% corresponen a serveis que es presten a la ciutadania i el 45% restant a d'altres necessaris pel funcionament de l'Ajuntament. Tot això ocupa arreu de 14.800 treballadores i signifiquen més de 582 milions d'euros anuals*. I cal aclarir que gran part de les externalitzacions són drets socials. Milions de diners públics que es destinen a empreses i iniciatives privades; l'empitjorament de la qualitat del servei i la precarietat laboral són algunes de les conseqüències d'aquesta política.

Durant tots aquests anys l'habitatge s'ha convertit en el principal problema de la ciutat. La bombolla immobiliària i la pujada exorbitant del preu del lloguer ha anat acompanyada d'una manca d'habitatges públics i de lloguers socials i d'una gran quantitat de desnonaments (molts dels quals són oberts, és a dir, sense especificar una data), que arriben aproximadament a 40 setmanals. És evident que no només la turistificació és la culpable de l'expulsió de les veïnes dels barris o del fet que els fons d'inversió especulin amb edificis sencers, i que la manca de polítiques públiques aplanen el camí i reproduïen aquesta situació.

Capgirem Barcelona enfortim un vot servei de la classe treballadora

El recent anunci de la falsa dissolució dels antiavalots de la Guàrdia Urbana (UPS) - seran incorporats a una nova unitat UREP (Unitat de Reforç d'Emergències i Proximitat) - i l'augment de la presència policial als barris és una mostra que se segueix fent front a la inseguretat amb polítiques repressives que tan sols empitjoren la situació. Però, a més, els cossos de seguretat de l'Ajuntament han continuat amb el racisme

Marga Olalla, militant de Lluita Internacionalista, i num. 3 en la llista de la CUP-Capgirem Barcelona

institucional amb les batudes als manters, intentant generar un enfrontament entre venedors ambulants i petit comerç fent creure que són responsables de la seva crisi, quan els responsables són les grans multinacionals.

Per altra banda, Barcelona ha viscut aquests últims anys un procés de mobilització popular per l'autodeterminació amb fets històrics com el referèndum de l'1-O i la vaga general del 3-O. Això ha estat un abans i un després a la consciència de milions de persones que han demostrat fins on es pot

arribar amb la força de l'organització popular i de classe i que han evidenciat el veritable caràcter d'aquest règim, hereu del franquisme. Però aquests fets també han mostrat l'adaptació d'En Comú-Podem al règim i a les seves institucions: el seu suport a l'autodeterminació es va acabar quan el vam exercir.

Els recents resultats electorals a les eleccions estatals evidencien el que pot passar quan no es plantegen veritables solucions a les necessitats socials i quan el que havia nascut per presentar-se com una alternativa a aquest règim finalitza convertint-se en la seva «pota esquerra» i en furgó de cua del PSOE. Això ratifica encara més la necessitat d'una veritable alternativa d'esquerres que plantegi la doble ruptura: amb el capitalisme i amb la monarquia. I en aquest sentit seguim considerant un greu error la decisió de la CUP de no haver encapçalat una alternativa estatal (Veure pàg. centrals amb anàlisi de les generals). La seva presència, a més, podria haver deixat aquest espai en millors condicions de cara a les eleccions del 26M. Tot i això, des de Lluita Internacionalista creiem que és la candidatura de CUP-Capgirem Barcelona qui millor representa aquesta alternativa a nivell municipal i per això hem decidit formar-ne part incorporant a més a dos de les nostres companyes en la llista: Marga Olalla com a número 3 i Anna Lletjós com a Regidora de Districte per Sarrià-Sant Gervasi. Això, tot i mantenir les nostres crítiques, principalment en qüestions metodològiques i de funcionament.

En conclusió, a les eleccions municipals de Barcelona fem una crida a votar per aquesta candidatura. I, com sempre, aquesta crida té per objectiu fer dels nostres càrrecs electes un altaveu de les lluites a les institucions. Som conscients que el nostre programa

- per la internalització i gestió pública directa dels serveis públics; contra la precarietat i per una jornada laboral de 30h; per un habitatge dig-

Anna Lletjós, militant de Lluita Internacionalista i candidata a Regidora del Districte de Sarrià-Sant Gervasi per CUP-Capgirem Barcelona

ne, l'expropiació dels pisos buits i contra els desnonaments; per la socialització de les cures i l'augment urgent de polítiques de prevenció i eliminació de les violències de gènere; per l'acollida de les persones refugiades i pels drets i accés als recursos municipals de totes les persones migrades; per la fi de la repressió; contra la contaminació, per l'eliminació de l'amiant i l'expulsió de les empreses contaminants; per la quota laboral per a les persones trans; entre d'altres - tan sols és possible mitjançant la mobilització i la ruptura amb les polítiques neoliberals i el Règim del 78.

Rosario Mendieta

Notes

*Informe Ajuntament Barcelona 2016

Madrid

Vota *Madrid en pie* Municipalista

Madrid en pie Municipalista és la coalició electoral a l'Ajuntament de Madrid d'IU, Anticapitalistas i la Bancada Municipalista (agrupació que es crea entorn dels regidors d'Ahora Madrid Pablo Carmona i Montserrat Galcerán). Està encapçalada pels regidors crítics al Govern Municipal de Manuela Carmena. Les seves cares visibles són els regidors Carlos Sánchez Mato (IU), Rommy Arce (Anticapitalistas), Pablo Carmona i Montserrat Galcerán.

Aquests regidors no van votar a l'anterior legislatura el Pla Econòmic Financer de l'Ajuntament de Madrid, quan el Govern central de Rajoy amenaçava a intervenir els comptes de l'Ajuntament per no complir la regla de despesa (és a dir, mantenir la despesa dins dels marges d'ingressos que permeti prioritzar el pagament del deute). Això va acabar, d'una banda, amb el cessament de Carlos Sánchez Mato com a regidor d'Hisenda, i, per l'altra, amb el pacte entre l'equip de Govern d'Ahora Madrid, encapçalat per Manuela Carmena i el Ministeri d'Hisenda del PP encapçalat per Montoro d'un nou Pla Econòmic Financer amb una retallada de 530 milions d'euros.

El posicionament d'aquests regidors en contra de l'operació Chamartín, un projecte de l'època del PP i recuperat per l'equip de Carmena consistent en un autèntic «pelotazo» urbanístic en la zona nord de la capital, la zona rica, on s'utilitza sòl públic per a negocis privats i en els quals estan Ferrovial, Florentino Pérez, el BBVA, i Adif.

També han estat molt crítics amb el Govern de Carmena en tot allò referent a les remunicipalitzacions: a Madrid només s'han remunicipalitzat aquells serveis que donaven pèrdues (com Bicimad) i pagant, a més, la corresponent indemnització a l'empresa privada que ho explotava.

El programa electoral que presenta *Madrid en pie Municipalista* està basat en repartir els recursos municipals cap

els barris del sud de Madrid, els més pobres, potenciar la participació ciutadana, l'auditoria ciutadana del deute no procedint a la seva amortització anticipada, el dret a l'habitatge i la creació d'ocupació municipal. Cal dir que al programa no hi ha a cap esment a la lluita contra el règim del 78. La crítica al sistema capitalista és molt difusa, com si totes aquestes mesures que plantegen es poguessin complir amb l'article 135 de la Constitució. El programa es basa més en una bona gestió municipal per a solucionar els problemes que a organitzar els treballadors per solucionar-los lluitant.

Ni un sol esment en el programa electoral a la llibertat dels i les preses polítiques catalanes, al dret d'autodeterminació o a la monarquia. Només *Anticapitalistas* ho planteja de tant en tant en els actes; IU, ni els dies de festa.

Les expectatives electorals no són molt bones, no és clar que s'arribi al cinc per cent dels vots que faci possible obtenir algun regidor, mentre Carmena portava anys perfilant el seu projecte de *Más Madrid* al costat d'Iñigo Errejón i exclouent aquesta oposició discola. Malgrat això, IU, *Anticapitalistas* i la *Bancada* es dedicaven a elogiar a Carmena fins que aquesta els va oblidar, deixant-los sense quasi temps per organitzar una bona campanya electoral.

Del que es tracta és que aquest agrupament de *Madrid en pie Municipalista* no quedi només en la campanya electoral, sinó que sigui, després de les eleccions municipals, l'embrió del que pugui ser l'organització de la lluita contra les mesures econòmiques que el nou govern central del PSOE ja anuncia i del futur govern municipal, sigui el de Carmena o el del *trifachito*.

José Díaz Sánchez de la Blanca.

28A: La nostra pos

Davant el v

Els diferents debats electorals han ratificat que ens trobem davant unes eleccions buides d'alternativa per als i les treballadores. El Partit Popular i el PSOE disputant-se qui ha retallat i aplicat més i millor els plans d'austeritat i els mandats de la UE, Ciutadans exigint més polítiques i reformes neoliberals, i Podemos passejant-se amb la Constitució del 78 a la mà, ja ni tan sols demanant la seva reforma sinó conformant-se amb el seu compliment. La permanent referència a Catalunya i les polítiques repressives, l'atac a la llengua, la reforma de la llei de partits, la criminalització al moviment en defensa d'un habitatge digne o la demanda d'augment de les forces repressives contra la immigració, han garantit en part la presència de l'agenda de VOX. Les tèbies reivindicacions de Pedro Sánchez sobre les polítiques de maquillatge d'aquests mesos, i el seguidisme de Pablo Iglesias, evidencien que no hi ha cap proposta que respongui veritablement a les necessitats socials de la classe treballadora.

Com a organització que defensem que els canvis que calen no passen per les actuals institucions

ció de vot.

Vot en las elecciones del 28A

burgeses, des de Lluita Internacionalista creiem que les eleccions haurien d'estar al servei d'una política revolucionària i de construir una alternativa de lluita, per tal que qualsevol electe pogués ser-ne un altaveu i una denúncia permanent del règim i del sistema. Europees i generals podien haver servit per construir un front estatal contra la monarquia i el capitalisme, com ho va ser Iniciativa Internacionalista en les europees del 2009.

El moment actual, amb l'enorme buit que deixa Podemos a l'esquerra i amb el buit que deixen ERC i PDeCAT per al moviment independentista a Catalunya després de les seves constants reculades i anunciant que estan disposats a investir Pedro Sánchez com a «mal menor» (tot i haver estat part del 155) enfront la dreta, feia més necessari encara oferir una alternativa que omplís aquests dos grans forats.

Ho hem proposat els darrers mesos des de Lluita Internacionalista, però la CUP no ho ha volgut dur a terme, mentre Sortu, emmarcat amb un gir a la dreta dins de Bildu, es presenta amb ERC i BNG. Com a mínim, la presentació de la CUP-CC a les circumscripcions catalanes podia haver servit per no abandonar l'espai polític en clau de la doble ruptura a Catalunya, obrint l'espai a noves forces. Però, amb el lideratge d'Endavant, la CUP ha decidit no presentar-se al 28A. En un últim intent, vam impulsar una reunió a la qual es va discutir un preacord amb Constituents per la Ruptura, Poble Lliure, Som Alternativa i Pirates, i amb presència de Procés Constituent. Però sense avis Poble Lliure, Som Alternativa i Pirates trencaven l'acord i feien pública la **formació del Front Republicà** que es va signar amb maniobres burocràtiques des del començament, desdibuixant l'opció de classe, amb un clar gir cap a la dreta del que ha estat CUP-CC. No

ens sorprèn venint de Poble Lliure, organització que, entre d'altres, va voler investir a Artur Mas.

En resum, no s'ha aconseguit configurar un espai a l'esquerra de la coalició Unidas Podemos en clau de ruptura amb el règim Monàrquic, pel dret d'autodeterminació dels pobles i alhora ruptura amb el capitalisme amb un pla econòmic d'emergència al servei dels i de les treballadores. Un espai que, aprofitant l'aparador electoral, fos un pas endavant en la vital reorganització de forces de l'esquerra.

No defensem l'abstenció. Allunyar a treballadors/es i joves de la pugna política no és cap avenç, mentre que lamentablement el rebuig a partits que porta a l'abstenció no s'identifica amb un rebuig contra les institucions monàrquiques, el que portaria al boicot actiu. Més en aquestes eleccions, en les quals sense haver fet aquest procés de trencament amb el règim i les seves institucions, la població treballadora sent l'amenaça de l'accés al Govern de l'extrema dreta franquista (PP, C's, Vox). L'abstenció no seria més que un regal per a les dretes i el PSOE com antídote i «vot útil» per que no facin majoria.

Aleshores ens queda utilitzar el vot com a expressió de voluntat de ruptura. A les darreres eleccions generals vam demanar un vot crític a Podemos i les seves confluències,

sense cap il·lusió per la nostra part però disposats a fer un balanç comú amb milers de treballadors/es i joves que es creien el discurs contra la casta, pel dret a decidir i participaven en els cercles. Però amb fets determinants com la repressió a Catalunya, Podemos i IU no han mogut cap mobilització a la resta de l'estat en solidaritat, ni tan sols el 16 de març van participar a la manifestació a Madrid. I des del punt de vista de classe, els darrers pressupostos i la demanda de participar en un futur govern amb el PSOE en són proves més que definitives que no són alternativa de ruptura amb el règim, ni amb el capitalisme. Per aquests motius Unidas Podemos apareixen com a pota esquerra del règim i del sistema.

Per això, a les properes eleccions del 28 d'abril fem una crida al vot crític a les candidatures que es situen a l'esquerra de Unidos Podemos. A Catalunya una expressió d'aquest vot seria Front Republicà, tot i que les mancances esmentades tant en mètode com en programa de classe, tampoc no ens permeten depositar cap confiança.

Com a Lluita Internacionalista, seguim i seguirem treballant per construir un front pel reconeixement del dret d'autodeterminació dels pobles, contra la Monarquia i des de l'esquerra, és a dir, des de la defensa de la classe obrera, contra el capitalisme. Un front que no només ha de tenir una expressió electoral sinó que sobretot ha de ser una eina per enfortir i unir les lluites, i que es pugui construir conjuntament amb el sindicalisme alternatiu, moviments socials, el moviment feminista i plataformes de lluita. Ajuda'ns a construir Lluita Internacionalista com a motor d'aquesta política.

24 d'abril del 2019

LI

28A. Balanç

Participació per impedir el govern de la Dreta Segueix la crisi de governabilitat

Aturar un possible govern de dretes (PP, C's i VOX) ha tingut un efecte revulsiu en la participació, que creix un 9'27% fins al 75'75%, és a dir, 2'2 milions de votants més. No és casual que sigui a Catalunya on ha crescut més la participació, on s'ha viscut l'amenaça del tripartit de dretes com un atac més directe a les llibertats. Però també País Basc. I, com a instrument d'aturar la dreta, el vot PSOE. Encara que aquest augment de participació a Catalunya i País Basc s'ha vertebrat essencialment pels partits nacionalistes. La crisi del règim segueix oberta.

La dreta derrotada

El bloc de dreta ha aconseguit un resultat global en vots similar al que van obtenir el 2016, poc més de 11 milions de vots, amb un augment de 139.842 vots. Aquests 11'2 milions de vots són també similars als que ha obtingut el bloc PSOE- Unidas Podemos, però la llei electoral castiga la divisió de la dreta, que passa dels 169 que tenien PP+C's als 147 (PP+ C's + Vox), mentre que PSOE i Unidas Podemos n'obtenen 165. L'intent de la dreta per oblidar l'eix dreta-esquerra per prioritzar la defensa de la unitat d'Espanya, no els ha funcionat.

El Partit Popular obté el pitjor

resultat de la seva història. Perd 3.550.162 vots, amb una severa desfeta de Casado, el delfí d'Aznar. Un partit en caiguda lliure, impregnat amb la corrupció i amb divisions internes profundes, com les que es van viure en el darrer congrés entre Casado, Saez de Santamaria, Rajoy... Sense temps per reaccionar i condicionats per les properes europees, municipals i autonòmiques que podrien fer més gran la desfeta. Els mals resultats i l'afectació sobre el nombre de càrrecs i els diners per a mantenir el partit acceleraran l'efecte fugida. Molt probablement som davant la crisi irreversible del partit de la dreta de les darreres dècades. Simplificant, aquest 3'5 milions que perd el PP i els 100.000 i escaig que rasquen de l'augment de participació van a parar 1 milió a Ciudadanos i 2,6 a Vox.

Ciudadanos guanya 1.012.831 a sumar als 3.123.769 que tenia. Passa dels 32 als 57 diputats/ades i del 13'1% al 15'8%. Acaricia el *sorpasso* al PP i es converteix en cap de l'oposició. Aquest fet també fa difícil un acord a la dreta, en què un dels partits accepti la jerarquia de l'altre. Però el que ha passat a Catalunya, on neix C's és significatiu. Passa de 378.445 a 477.096, i manté 5 escons, és a dir s'estanca, però en aquest període C's va obtenir 1,1 milions que havia rebut a les autonòmiques del 21 de desembre del 2017, les del 155. El cinturó industrial que s'havia tenyit de taronja, i ha canviat de color.

Vox treu 2.677.173 vots i es col·loca amb 24 diputats/ades. El salt és important. El seu vot fort són vells bastions del PP (País Valencià, Madrid i Andalusia) que li reporten 14 dels 24 diputats i entre els barris de classe alta, on multipliquen per dos els resultats dels barris treballadors. També un sector important de militars i de les forces

repressives vota Vox: només cal veure els resultats en les meses on hi ha pes de casernes de la Guàrdia Civil (per exemple Sant Andreu de la Barca, Talarn... veure quadre). A Catalunya, País Basc, Galiza o Canàries els seus resultats són baixos.

El PSOE capitalitza el «vot útil» per aturar la dreta

El resultat del rebuig d'un possible govern de la dreta ha estat la recuperació de vot de PSOE i que li funcionés el «vot útil». Guanya 2 milions de vots, que l'apropen als

7'5. S'emporta bona part del creixement de participació i també una bona part del vot d'Unidas Podemos. Amb aquests resultats Sánchez es reforça davant els barons que li havien fet un cop d'estat fa uns anys i que esperaven la derrota electoral. Les eleccions permeten al secretari general del PSOE no només passar de 85 a 123 diputats/ades sinó que a més aquests siguin de la seva corda, havent purgat els opositors de les llistes. Però el preu que té aquest resultat és que Sánchez s'ha de repenjar en la base del partit -com va fer per recuperar la secretaria general-, i la mateixa nit electoral i davant la seu del partit, eren aquests militants els que exigien a Sánchez un gir a l'esquerra: «con Rivera no», «no es no», «sí se puede» el crit de

a dreta.

Podemos, i van transformar l'eslògan de campanya «fes que passi» en el «no passaran» . A Sánchez se li glaçava el somriure.

El segon gran derrotat electoralment és Unidas-Podemos ,que perd 1.316.805 vots, més del 25%. Debilitada per contínues divisions internes, l'orientació política de Podemos l'allunya de les grans expectatives que va generar inicialment. Que lluny queda allò de la fer fora la *casta...* Parla del dret d'autodeterminació però no ha cridat a cap mobilització enlloc de l'estat contra la repressió a Catalunya i és especialment greu la seva absència el 16 de març a Madrid. La formació morada s'ha fet abanderada d'uns pressupostos del PSOE maquillats que no suposaven cap ruptura amb les polítiques dictades per Brussel·les. I posa com a centre de la seva campanya electoral entrar al govern de Pedro Sánchez. Les declaracions de Cayo Lara agressivament anticalanistes amb l'argument que no es pot permetre la independència de Catalunya perquè no es podria pagar el nou PER són un escàndol per l'esquerra i provoquen un somriure no només a la Monarquia i la seva unitat de la pàtria sinó també per la Duquesa de Alba i altres terratinents que mantenen els seus latifundis amb mà de ferro mentre hi ha més 800.000 jornalers/res en atur.

Per votar la còpia tothom prefereix l'original. Podemos amb IU apareixen com la pota esquerra del règim i del sistema.

Reforçament de l'independentisme a Catalunya i País Basc, on la dreta es fon

A Catalunya, en nombre de vots l'eix independentista ha passat del 1'1 milions a 1'5 (1'6 si sumem Front Republicà FR), capitalitzant la major part del creixement dels 12% de la participació, passant de 17 electes a 22, amb un 32'09% dels vots (35% si sumem FR). L'equilibri entre les dues forces independentistes s'ha desplaçat fortament cap a ERC que més que dobla a JXC de Puigdemont. El creixement d'ERC, que ja havia guanyat un sector del PSC, també fa forat a En Comú Podem, a qui prenia dirigents com Nuet i Alamany. Mentre, el PSC recuperava el control del cinturó industrial de Barcelona que en les anteriors eleccions havia

Vox. El partit del règim monàrquic

Un tret distintiu separa Vox de la majoria de populisme d'extrema dreta europeu: la seva afeció al règim, és a dir a la Monarquia. Els seus mitings sovint s'acaben amb el «Visca Espanya !, Visca el Rei! Cap dels altres partits de l'extrema dreta europea ho fa, més aviat al contrari, tots intenten posar distància amb el règim, presentar-se fins a cert punt com una opció antisistema.

Aquesta passió per la Monarquia és ben resposta des de la Monarquia i l'essència del règim: les seves forces armades i els cossos de seguretat de l'estat. A Catalunya el municipi amb millors resultats de Vox és Sant Climent Sescebes (Girona), amb un 14'58% (que contrasta amb el 2'8% de mitjana a la província) on hi ha el regiment de l'Exèrcit de Terra. A Talarn, a Lleida, on s'ubica l'Acadèmia General Bàsica de Suboficials, Vox rep un 12,7% de suports (per un 2'66% de mitjana a la província). A la província de Barcelona el millor resultat de Vox va ser un 14,9% a la taula el que està emplaçat la caserna de la Guàrdia Civil de Sant Andreu de la Barca, el major caserna de Catalunya i la segona més gran l'Estat. Però el més significatiu és al cor del règim: a La Zarzuela. Vox ha estat primera força amb un 37% dels vots al districte electoral on voten els que viuen al Palau de la Zarzuela, molt per davant del PP amb un 21%.

Espanya és diferent perquè el règim no sorgeix d'una ruptura democràtica, sinó d'un pacte pel qual es preservava l'aparell de l'estat franquista (jutges, exèrcit, inclosa la corona nomenada per Franco) i es sobreposaven unes institucions pseudodemocràtiques i un estat ficticiament descentralitzat amb el café per a tothom de Suárez, per ofegar i enfrontar en un mar d'autonomies el dret d'autodeterminació nacional. I no és per casualitat que la immensa mobilització del poble català en el referèndum de l'1 d'octubre i més encara la vaga general del 3 d'octubre van fer que el rei sortís a la palestra i -deixant atònit a mig món- va avalar la repressió , amenaçant durament i marcant el camí que més tard havien de transitar els jutges.

El gir a la dreta del PP, amb Aznar-Casado és insuficient, i estava dictat no per electoralisme, com s'ha demostra: Vox és qui representa la política que l'estat monàrquic vol imposar i tampoc per casualitat el Tribunal Suprem li cedeix el protagonisme de l'acusació particular en el judici del procés català.

Per construir l'extrema dreta no cal fer alguna cosa nova, només cal destapar el que ja existeix i mai va desaparèixer. En la seva gènesi, Vox neix com una ala a l'interior del PP, un PP el president fundador va ser Manuel Fraga Iribarne, que va ser ministre franquista lligat a l'ala falangista del règim. Qui també va ser ministre de Governació en el primer govern després de la mort del dictador que havia d'imposar a sang i foc el «atado y bien atado» que va dir Franco, el ministre de la cèlebre frase autoritària «la calle es mía» després de la massacre de Vitòria del 3 de març de 1976, amb cinc vaguistes assassinats per la policia.

Vox defensa liquidar les autonomies. il·legalitzar partits ... és a dir treure le «concessions» i restaurar el vell règim sota la Monarquia.

guanya En Comú Podem. El gran derrotat a Catalunya és el bloc de la dreta, que perd 20.000 vots, queda amb 825.786 vots, passa del 24'29% al 20% dels vots i d' 11 electes a 7 (5 de C's, 1 de PP i 1 de VOX). La desfeta del PP és total, passant de 6 a 1 diputada.

En el País Basc EH Bildu i PNB sumaven 438.997, amb el 38'21% dels vots emesos i 7 electes: ara puguen a 606.827 vots, que representen més del 47% i obtenen 10 electes. Creixen els dos (PNB de 5 a 6, Bildu de 2 a 4), encara que en vots el PNB (394.627) amplia la diferència respecte de Bildu (212.200). Ni el PP –en tenia 2-, ni C's ni Vox han obtingut cap electe al País Basc. Sumats havien tingut 190.388 (inclosa UPyD), i ara es queden en 162.543, passant del 16'3% al 12'79%.

Continua la crisi de governabilitat i crisi de règim. El Govern PSOE no atura l'extrema dreta.

La crisi de governabilitat continua. El tripartit de dretes, no suma. El PSOE, amb Unidos Podemos, tampoc. La Unió Europea i les empreses de l'IBEX 35, particularment la banca, de qui depenen la majoria dels préstecs dels partits majoritaris, exigeixen estabilitat amb un govern PSOE-C's. Però en la recerca de ser el referent de dretes, Rivera va assegurar que mai pactaria amb el «traïdor a Espanya» Pedro Sánchez i ara ho té complicat per fer el gir. Tampoc ho té fàcil el PSOE a qui la base demana un gir a esquerra. Per altra banda, en la pugna electoral, el PSOE ha denunciat un cop i un altre que no pactaria amb el nacionalisme català i basc, i ara

això fa difícil que aquest li doni els vots que necessita per sortir elegit president. A més, una cosa és unir forces per fer caure el Govern del PP i Rajoy, encara que de retruc pugui el PSOE al govern, que avalar-lo directament. Sánchez intentarà el govern en minoria, però per què li haurien de donar el suport sense res a canvi? Amb aquestes condicions el nou govern Sánchez –si es pot formar- tornarà a ser un govern dèbil i necessàriament transitori perquè difícilment podrà abordar els dos reptes grans que té sobre la taula.

Gestionar la sentència i les retallades

El primer repte serà gestionar les conseqüències de les sentències contra els i les dirigents independentistes empresonats, que seran previsiblement dures, i tornaran a posar el Govern en minoria contra les cordes. I el segon, aplicar les noves mesures d'austeritat i noves retallades per fer front a les exigències de Brussel·les i el pagament de l'enorme deute acumulat, en un marc d'estancament econòmic in-

ternacional. En el primer de maig, fins i tot els dirigents sindicals de CCOO i UGT deien que ara ja no hi ha excuses per mesures com, per exemple, derogar les reformes laborals com havia promès. Les eleccions no tanquen la crisi del règim que també s'expressa en la dificultat de formar un govern estable.

Que el Govern PSOE que surti serà monàrquic i burgès, no serà cap novetat, i governarà contra els i les treballadores i els pobles. Però alerta, perquè molts i moltes treballadores han votat PSOE amb la intenció d'aturar l'extrema dreta, i el Govern del PSOE posarà catifa vermella a l'avenç de Vox. Per això no hem de minimitzar –com ha fet la UE- la importància que té l'entrada de Vox amb 24 diputats, i la plataforma de propaganda que disposaran. Només cal veure els precedents anteriors com l'extrema dreta entra amb força sobre les traïcions de l'esquerra institucional. Per això no pot haver treva per a la construcció d'una alternativa de ruptura amb el règim, i amb el capitalisme. Comença el compte enrere.

Sense una alternativa de ruptura per l'esquerra

En aquestes eleccions no hi ha candidatures significatives a l'esquerra de Unidos Podemos, i això és extremadament greu. Tots els intents de crear aquest espai han estat sense èxit. Ho hem repassat. Podia partir del que va ser Iniciativa Internacionalista en el 2009, però l'esquerra basca està en el projecte interclassista i socialdemòcrata de Bildu i ells mateixos fan del seu referent ERC o el BNG. Podia sortir

Pais Valencià: La dreta tampoc suma.

El Pacte del Botànic de les eleccions del 2015, que donava la presidència al socialista Ximo Puig amb Compromís i Podemos, s'ha revalidat. La dreta no suma per recuperar el control de la Comunitat. El tripartit d'esquerres ha tornat a superar el tripartit de dretes. 1,29 milions a 1,24, és a dir el 48'79% dels vots contra el 46'77%. PSOE-PSPE puja de 23 a 27 escons, Compromís baixa de 19 a 17 i Podemos de 13 a 8. En escons, el bloc d'esquerres perdia 3 diputats/ades, però els 52 són suficients per una majoria absoluta de la cambra.

La coincidència de les autonòmiques amb les generals permet confirmar la clau determinant de l'eix dreta/esquerra.

Un nombre de vots pràcticament idèntic ha votat «esquerra» a la Comunitat i a les generals, però amb una distribució molt diferent: a les generals Compromís perdia més de 260.000 vots respecte de les autonòmiques, que es repartien entre poc més de 100 mil PSOE-PSPV i altres 160 mil a Podemos.

A les dretes, C's creix un 50% en vots i puja de 13 a 18 escons, quasi atrapa el PP. Vox entra amb 10 diputats. Mentre que el PP cau de 31 diputats/ades a 19. Seguint la tònica general el PP s'allunya irreversiblement de la còmoda victòria dels 20 anys entre 1995 a 2015 en que va controlar amb mà de ferro la Comunitat Valenciana.

de la direcció del SAT, el que havia estat CUT-BAI, però gran part d'ella amb Cañamero està a Podemos, i qui l'enfronta encara no dona el pas. Podia haver sortit de la CUP-CC, però la CUP va decidir no participar ni a les generals ni a les europees.

El greu error de la CUP de no participar, ha suposat a més que molts i moltes dels seus militants o votants acabessin votant ERC, quan des de fa mesos havia anat creixent el balanç crític amb a JXC i ERC. Ni tan sols els actes en paral·lel a la campanya que la CUP havia votat fer ha arribat a fer-se realitat, amb les greus dificultats i el desconcert que tenien els portaveus per explicar que no cridaven ni a un vot concret ni a l'abstenció. El Front Republicà (amb Poble Lliure. Som Alternativa i Pirates), va rebre 113.000 vots, lluny dels resultats que podia obtenir la CUP-CC, i que ja vem parlar que es construïa quasi exclusivament amb la ruptura republicana però sense una política de classe.

Les bases per a construir l'alternativa de la doble ruptura (amb el règim i amb el capitalisme) estan a les lluites, com les del 8 de març, les marxes pensionistes, les resistències a les noves onades d'EROS a les empreses, en les que han de venir contra les noves retallades que apliqui el govern, en les mobilitzacions massives contra el procés... Però cal i és urgent avançar en el reagrupament polític de forces.

Josep Lluís del Alcázar

Debats i perspectives del moviment estudiantil universitari

¿Vaga des de dalt per la ILP o vaga i pla de lluita des de baix cap a la gratuïtat?

Les polítiques de privatització dels serveis públics han tingut un efecte devastador per treballadores i usuaris. Els diferents governs han optat per rescatar la banca, beneficiar l'empresariat i pagar el deute enlloc d'atendre les necessitats socials. Per això, el passat 29N diferents sectors (universitats, ensenyament, sanitat, bombers) vam fer una vaga acompanyada d'una mobilització unitària per revertir les retallades de tots aquests anys. El cas de l'educació universitària és alarmant. Tan sols l'any 2012, amb l'excusa de la crisi, les taxes van pujar un 66% alhora que van disminuir els diners públics destinats, fent caure un pes econòmic molt gran sobre l'alumnat. Es va produir un procés d'elitització de la universitat pública, expulsant a grans sectors de la classe treballadora d'aquest dret. Tant és així que el mateix Parlament va aprovar en diferents ocasions mocions per la rebaixa del 30% de les taxes universitàries. Però la manca de voluntat política dels diferents governs ha estat evident, demostrant al servei de qui governen. Però això no és una novetat i ratifica que els drets es guanyen al carrer i amb la mobilització.

Aquest curs els sindicats d'estudiants, amb altres associacions, han decidit prendre el camí d'una ILP per la rebaixa del 30% i convoquen una vaga pel proper 9 de maig per «pressionar als polítics que es posicionin a favor». Moltes organitzacions, assemblees i estudiants no vam estar d'acord amb aquesta orientació, plantejant el caràcter reformista d'aquesta iniciativa i alertant sobre el risc de fer

dependre dels temps i la composició parlamentària una qüestió tan bàsica i urgent que tenim possibilitat d'aconseguir ara en el marc d'un govern molt feble. I això mateix va ser part de l'argumentari de la convocatòria del 29N. En aquest sentit, una vaga lligada a la ILP és un problema. En primer lloc, perquè està molt lluny de ser una tàctica unitària i acordada. Però també perquè les vagues són una eina de lluita per guanyar drets concrets, no podem convertir-les en una mesura simbòlica. Fer una vaga al maig plantejant-la com una acció prèvia a una ILP -que encara no està ni presentada ni amb les signatures recollides- és reconèixer amb anticipació que amb aquesta vaga no guanyarem res.

Però, a més, la consigna per la rebaixa de les taxes universitàries en molts casos ha anat acompanyada d'un abandonament d'una perspectiva de fons per canviar el model educatiu universitari actual. Mai no podem perdre de vista que és amb la universitat pública, gratuïta i de qualitat que podem revertir el procés d'elitització i privatització i que, fins i tot en aquest cas, es continuaran necessitant altres mesures per garantir l'accés ple de la classe treballadora, com són les beques, altres «ajudes econòmiques» o un canvi total en l'estructura horària dels nostres plans d'estudi. Cal destacar que s'estima que la gratuïtat de l'educació de grau tan sols suposaria un 0.1% del total de la despesa pública. Això no vol dir que mentrestant no lluitem per la rebaixa de les taxes (tot i que hauríem de replantejar el 30% donat que l'augment ha estat del 66%) però, si nosaltres mateixes deixem de parlar de gratuïtat, estem naturalitzant la situació, adaptant-nos a un model privatitzador, i no li donem cap perspectiva a la nostra

lluïta. Hem de combinar mesures concretes i immediates amb exigències i plantejaments de fons, partir d'allò particular però sempre per arribar a allò general. És evident que no tenim plantejat aconseguir la gratuïtat de forma immediata, començant perquè durant tots aquests anys, lamentablement i malgrat la crítica que hem fet moltes en reiterades ocasions, pràcticament no ha estat inclosa entre les reivindicacions i el discurs del moviment. Però si tornem a posar sobre la taula i recuperem aquesta exigència, estarem en millors condicions i més properes a aconseguir-la. I és igual d'evident que una rebaixa qualitativa del preu de les taxes mitjançant la mobilització és un pas endavant i un triomf que ens donaria més forces per continuar amb aquesta lluita.

De motius per fer vaga n'hi ha sempre, però el quan i si hi ha condicions reals per convocar-la depèn de tot un treball previ. Hem de recuperar el veritable sentit d'una vaga i donar-li la jerarquia que cal. I això tan sols és possible si trenquem amb les convocatòries burocràtiques i generem veritables espais col·lectius i de base on es pugui debatre un pla de lluita. Fins avui, les vagues han estat convocades majoritàriament des de dalt, monopolitzades pels sindicats, i no han tingut cap mena de continuïtat per fer de les nostres accions un pla de lluita coherent, creixent i amb perspectives i

objectius clars i acordats de forma assembleària. És fonamental revertir aquesta dinàmica. Estem en un context polític més favorable per assolir les nostres demandes. Això dependrà de si som capaces d'organitzar un pla de lluita i mobilització massiu i des de baix, és a dir, si aconseguim guanyar la base estudiantil perquè sigui part activa d'aquesta lluita, generant els espais organitzatius i de debat que siguin necessaris.

Així doncs, donem suport a la convocatòria de vaga d'aquest 9 de maig capgirant-ne el contingut inicial que advoca per la ILP proposada pels sindicats i convocant organitzacions, assemblees i espais que compartim aquest plantejament a actuar unitàriament i formar un bloc crític en el camí de començar a construir un pol

alternatiu. Tampoc compartim la divisió entre estudiants i treballadores, i és que que l'ensenyament públic convoca vaga el dia 16. I al mateix temps fem una crida a reorganitzar-nos i debatre a fons la nostra orientació i a construir un moviment estudiantil democràtic que recuperi la necessària perspectiva de lluita per una universitat pública, laica, gratuïta, feminista i al servei de la classe treballadora.

Rosario Mendieta

Kurdistan

El Confedera

Amb el final oficial de la guerra contra Estat Islàmic semblaria que la pau finalment ha arribat a Síria, encara que ja se sap que aquest grup de caràcter totalitari no ha desaparegut i que pot començar una guerra de guerrilles i d'atemptats.

També sembla que la guerra civil siriana gairebé ha acabat amb la derrota de la revolució de març de 2011 que va continuar l'onada revolucionària iniciada tres mesos abans a Tunísia. Per derrotar-la ha estat necessària la intervenció de totes les potències imperialistes i regionals, d'Hezbollah, i de la traïció de l'esquerra mundial, que de forma criminal ha deixat sol el poble sirí. Però segueix pendent de resoldre la qüestió del Kurdistan sirí, en la qual s'ha format una entitat autònoma, la Federació Democràtica del Nord de Síria, que el govern de Bashar al-Assad no controla i que el president turc Erdogan amenaça d'envair, tal com ja va fer el gener de 2018 amb Afrin, una altra regió kurda de Síria.

El futur del Kurdistan sirí està marcat per la incertesa a causa de diverses raons: la primera perquè la Federació Democràtica del Nord de Síria, de la qual les milícies kurdes del YPG són la columna vertebral, manté el control del territori de forma independent del règim sirí; la segona perquè en la guerra contra Estat Islàmic, els kurds, amb el suport de l'aviació nord-americana, han aconseguit el control del territori que Daesh ocupava; la tercera perquè el president nord-americà Donald Trump va anunciar al desembre que els Estats Units retiraria les tropes estacionades a la regió; la quarta, perquè els kurds no han intervingut en cap moment en

lisme democràtic i la qüestió kurda

la revolució siriana i s'han mantingut «neutrals» en la guerra civil que va iniciar al-Assad per aixafar el seu poble. La conclusió final és que els kurds estan sols i les seves organitzacions mai han deixat de ser considerades «terroristes» per les potències imperialistes, que les han utilitzat per frenar l'amenaça de Daesh quan va deixar de resultar-los útil i ara es disposen a abandonar-los a la seva sort. Els kurds s'han quedat sols enfront dels règims de Turquia i de Síria, que ja tenen la llum verda de l'imperialisme per atacar-los.

Davant aquesta incertesa, la direcció política kurda - amb el beneplàcit de Rússia - ha iniciat negociacions amb el règim genocida siríà per trobar una sortida i garantir algun mena d'autonomia del territori kurd-sirià. Aquesta actitud de la direcció kurda hauria de provocar desconcert i crítica entre els militants d'esquerra i antiimperialistes de tot el món i no

obstant això manté la seva simpatia i el seu suport. Aquesta política es justifica amb la teoria del «condefederalisme democràtic» que inspira l'acció del PKK (Partit dels Treballadors Kurds) i l'organització territorial del Kurdistan siríà i que compta amb la solidaritat internacional d'una esquerra que no va recolzar en cap moment la revolució siriana.

Què és el condefederalisme democràtic?

És el projecte polític desenvolupat per Abdullah Öcalan (principal dirigent del PKK empresonat des de 1999 i que compleix una pena de cadena perpètua en règim d'aïllament) anunciat el 20 de març de 2005 en la *Declaració del Confederalisme Democràtic del Kurdistan*¹. És un model d'organització territorial en forma de piràmide en el qual «la voluntat de les bases serà preponderant i el poder serà sobretot el de les assemblees municipals, de pobles i de barris.»

Aquest sistema ha de permetre que «es reconeixin els drets a parlar, discutir i prendre decisions per part dels diferents grups, de baix cap amunt, amb delegats triats per un any, formant una coordinació al més alt nivell i treballant com a funcionaris del poble.» En aquest projecte es dona una importància especial a la participació de les do-

nes i els joves a través de les seves pròpies organitzacions, a la inclusió i respecte de totes les minories culturals i religioses i a l'ecologia.

Respecte al dret d'autodeterminació del poble kurd afirma al punt 6è que «el dret a l'autodeterminació ha de significar, al Kurdistan, el desenvolupament de la seva pròpia democràcia,

sense preocupar-se realment per la qüestió de les fronteres, i no la creació d'un estat sobre bases nacionalistes. Els kurds, a Iran, Turquia, Síria i fins i tot l'Iraq, es reuniran per ocupar el seu lloc en la seva federació i podran reunir-se a un nivell superior per formar una confederació.»

En un altre document publicat el 2009 titulat *Confederalisme democràtic*² Öcalan desenvolupa més el projecte que pretén organitzar al poble kurd sobre la base d'institucions locals «per alliberar la societat i democratitzar-la i que l'autoritat política no sigui estatal (...) Els estats només administren mentre que les democràcies governen. Els estats estan basats en el poder, mentre les democràcies governen. En aquest tipus d'autoorganització, una economia alternativa es torna necessària.»

Aquest projecte es construeix de forma comunal però sense construir un estat-nació considerat com un instrument de la burgesia per explotar «capacitat laboral de la societat» i sense posar en qüestió els altres estats-nació ni els seus límits territorials. Per Öcalan, la creació d'un estat-nació «en el context de la modernitat capitalista (...) significaria reemplaçar les velles cadenes per altres noves o fins i tot intensificar la repressió³». Però «ja sigui en una república de l'estat-nació o en una democràcia, el confederalisme democràtic està obert a compromisos que concerneixen tradicions estatals o governamentals. Permet la coexistència equitativa.»⁴

El confederalisme democràtic es defineix «com un tipus d'acte-organització en contrast amb l'administració de l'estat-nació. No obstant això, sota certes circumstàncies, la coexistència pacífica és possible sempre que l'estat-nació no interfereixi en els assumptes centrals de

El model econòmic del confederalisme democràtic

Encara que no tenim espai per aprofundir en el tema, el model econòmic que planteja el confederalisme democràtic sembla basar-se en una concepció idealitzada de les petites comunitats i de les cooperatives. Així, explica que «els estats només administren mentre que les democràcies governen. Els estats estan basats en el poder, mentre les democràcies governen. En aquest tipus d'acte-organització, una economia alternativa es torna necessària.»¹

Per altra banda, diu que «hi ha també situacions rudimentàries d'una cultura tribal i de clan, mentre que gairebé no hi ha presència d'una cultura urbana. Totes aquestes propietats són una benedicció per a formacions polítiques democràtiques noves. Les cooperatives comunals en l'agricultura però també en l'economia de l'aigua i del sector energètic s'ofereixen com a formes ideals de producció»². Així mateix, afirma que «el confederalisme democràtic (...) per tant, prenent la seva essència del poble, basa el seu èxit en l'autogestió i l'autosuficiència, fins i tot des del punt de vista econòmic»³.

Aquest model, en el marc de l'economia capitalista mundial - de la qual forma part el Kurdistan siria - és impossible sense implantar el socialisme, sense crear un estat governat per les classes populars, sense un estat socialista que no pot quedar aïllat sinó que ha de formar part de la revolució internacional. El sistema de cooperatives, sense que quedi clar qui és el propietari dels mitjans de producció, no deixa de ser un sistema capitalista en el qual les empreses són cooperatives que, tard o d'hora, acaben competint entre elles. Rosa Luxemburg, fa més de 100 anys, ja va criticar el cooperativisme en el seu llibre «Reforma o Revolució». Aquesta concepció és profundament nacionalista encara que es declari antinacionalista i una adaptació *sui generis* de la teoria estalinista del socialisme en un sol país, però sense socialisme.

1 i 3./Declaration of Democratic Confederalism_in_Kurdistan

2 <http://rojavanoestasola.noblogs.org/contexto/abdullah-ocalan-confederalismo-democratico/> Pàgina 38

l'autodeterminació. Tals intervencions requeriran l'autodefensa de la societat civil»⁵. Sobre la base d'aquests postulats «la fundació d'un estat kurd separat no té sentit per als kurds» perquè «la creació d'un altre estat només seria la creació d'una injustícia addicional i restringiria el dret a la llibertat i altres coses més»⁶.

Finalment, afirma que «El Confederalisme Democràtic a Kurdistan és també un moviment antinacionalista. Apunta a la realització del dret a l'autodefensa de la gent a través de l'avanç de la democràcia a tot Kurdistan sense qüestionar les fronteres polítiques existents. La seva meta no és la fundació d'un estat-nació kurd. El moviment té com a intenció establir estructures federals a Iran, Turquia, Síria i l'Iraq que estiguin obertes a tots els kurds i al mateix temps formin una confederació-paraigua per a les quatre parts de Kurdistan»⁷

Aquesta suposada superació de l'estat és el que ha fet atractiu el projecte del confederalisme democràtic als ulls d'organitzacions anarquistes encara que, en realitat, el funcionament del PKK i de la federació democràtica del nord de Síria és més propi d'una organització guerrillera que construeix una espècie de partit-estat. Ens preocupa que aquest projecte polític difumini qüestions tan importants com la crisi d'Orient Mitjà, l'imperialisme, el caràcter de classe i els programes revolucionaris. Tancament pràcticament la lluita de classes, la classe treballadora, el socialisme, però sí la «capacitat laboral de la societat» en lloc del caràcter productiu dels treballadors.

No podem aquí entrar a fons en el debat teòric sobre el confederalisme democràtic tot i que se suposa que es pretén aplicar en una de les zones del planeta més explosives des del punt de vista de la lluita de classes internacional. Orient Mitjà és l'exemple més clar de l'agressió imperialista: l'Iraq, Síria, Palestina i, en particular, Gaza. En aquest article només tractem les conseqüències sobre l'exercici del dret a l'autodeterminació.

La renúncia al dret d'autodeterminació

Des del punt de vista teòric, al nostre entendre, el confederalisme democràtic renúncia totalment al dret d'autodeterminació, a la unificació del poble kurd i a l'internacionalisme. Només demana una autonomia en la

qual desenvolupar el seu projecte, respectant les fronteres i el caràcter de classe dels estats que divideixen al poble kurd i renunciant a la construcció d'un estat kurd. Aquesta política té conseqüències catastròfiques pels kurds de Síria.

La primera conseqüència ha estat contribuir a la victòria del règim siria, que sempre ha oprimint brutalment al poble kurd i ara podrà continuar fent-ho. Per aixafar la revolució que va esclatar el 2011 el règim de Bashar al-Assad ha deixat un país destruït, amb més de 500.000 morts, cinc milions de desplaçats i milions d'exiliats a l'estranger, en mans dels seus aliats, Rússia, Iran i Hezbolá, sense els quals mai hauria pogut guanyar la guerra. Turquia i els règims del Golf Pèrsic van ajudar a dividir l'oposició siriana donant suport als grups islamistes radicals. La prioritat d'Erdogan ha estat en tot moment evitar una revolució a Síria i l'autodeterminació dels kurds al nord de Síria. Totes les potències regionals i imperialistes, sense excepció, han col·laborat en aquesta guerra civil en la qual el poble siria ha estat sol, sense ni tan sols la simpatia de l'esquerra mundial. Ha estat un avís per tots els pobles que lluiten per la seva llibertat i per les seves condicions de vida.

El Kurdistan siria ha acollit en el seu territori nombrosos refugiats sirians però els dirigents de Rojava han mantingut la col·laboració amb el règim. La no-intervenció de les milícies kurdes va permetre a Bashar al-Assad i als seus aliats concentrar totes les seves forces en les zones en què lluitaven les forces rebels. Però, en canvi, les milícies kurdes sí que van acceptar ser la força de xoc dels Estats Units i de les potències europees. La demostrada neutralitat en aquesta guerra lliga poc amb els objectius d'«alliberar la societat i democratitzar-la», però sí amb la coexistència pacífica amb els estats-nació mentre aquests «no interfereixin en els assumptes centrals de l'acte-administració» kurda.

Si les milícies kurdes haguessin arribat a un acord de suport mutu militar amb les milícies que lluitaven contra el règim siria, possiblement el règim d'al-Assad ja no estaria aquí. És cert que les forces opositores sirianes estaven poc predisposades a reconèixer la identitat kurda i que, a l'inici, confiaven tant en la intervenció de Turquia al seu costat que van negar la seva realitat. Des de Lluita Internacionalista combatem

aquesta orientació en els escassos fòrums internacionals de suport a la revolució siriana i reivindicuem que el projecte d'una Síria lliure i democràtica necessàriament havia de contemplar el dret d'autodeterminació kurd, un dret al qual la direcció kurda havia renunciat amb la política del confederalisme democràtic! La realitat és que aquesta unitat d'acció estratègica sobre la base de l'objectiu comú de l'enderrocament de la dictadura que els aixafava a tots no es va donar i el preu ha estat molt alt.

La negativa a impulsar el dret d'autodeterminació del poble kurd, a la seva reunificació i, en definitiva, a constituir un estat kurd, implica el reconeixement de les fronteres actuals dels estats que oprimeixen els kurds: l'Iraq, Iran, Síria i Turquia. El plantejament del confederalisme democràtic acaba acceptant l'existència d'aquests règims genocides amb els quals és impossible una «coexistència pacífica» i aïllant els kurds de la resta de pobles d'Orient Mitjà que lluiten per la seva llibertat.

El reconeixement de les fronteres dels estats opressors

Més enllà de Síria, el plantejament del confederalisme democràtic reconeix les fronteres que divideixen el Kurdistan i facilita que cada direcció política de les seves diferents regions ocupades per Turquia, Síria, l'Iraq i Iran defensi els seus propis interessos. Amb l'excusa que crear un altre estat seria una altra forma d'opressió i que es poden construir realitats polítiques al marge de l'existència dels estats, la realitat és que es permet a l'imperialisme imposar la política del «divideix i venceràs». Així, el govern regional del Kurdistan manté excel·lents relacions amb els governs d'Iran i Turquia i obliga als grups kurds d'aquests estats a no realitzar accions des del seu territori. Pitjor encara, el govern regional del Kurdistan iraquiana permet que Turquia bombardegi i envaeixi les zones del Kurdistan iraquiana on es troben les milícies del PKK. No ha fet falta que Barzani i Talabani, líders kurds de l'Iraq, construeixin un nou estat per generar un nou aparell opressor.

Des de la Unitat Internacional dels i les Treballadores – Quarta Internacional (UIT-QI), continuarem defensant el dret d'autodeterminació del poble kurd, independentment de la seva direcció política, i estarem al seu costat enfront de les amenaces i agressions de Turquia, Síria o de qualsevol altra potència regional o imperialista.

Maig de 2019

Cristina Mas i Andreu Pagès

Notes

- 1 http://www.freemedialibrary.com/index.php/Declaration_of_Democratic_Confederalism_in_Kurdistan
- 2 <https://rojavanoestasola.noblogs.org/texto/abdullah-ocalan-confederalismo-democratico/>
- 3 Ibidem pag. 19
- 4 Ibidem pag. 22
- 5 Ibidem pag. 32
- 6 Ibidem pag 19
- 7 Ibidem pag 34

Solidaritat amb tots els presos empresonats a Turquia

Leyla Güven, diputada kurda de l'HDP (Partit democràtic dels Pobles) va iniciar una vaga de fam indefinida el 7 de novembre de 2018 en protesta per les condicions d'aïllament que pateix Abdullah Öcalan, president del PKK (Partit dels Treballadors del Kurdistan, pres des de 1999 a l'illa d'Imrali.

Leyla ha estat sempre una lluitadora pels drets del poble kurd i ha estat detinguda i empresonada en diverses ocasions. Va començar la seva vaga de fam estant a la presó però va ser finalment alliberada el 25 de gener de 2019 a causa del seu estat de salut. Tot i això segueix amb la seva acció prenent només Vitamina B i líquids salats i dolços. Aquesta vaga de fam va ser secundada per diversos centenars de presos polítics kurds i per unes 7.000 persones al Kurdistan i en la diàspora. També alguns presos així com un exiliat s'han suïcidat en protesta per les condicions d'aïllament d'Öcalan.

Aquesta acció ha permès que, per primera vegada des de 2016, Abdullah Öcalan hagi pogut ser visitat pel seu germà Mehmet Öcalan, que diu que Abdullah s'ha manifestat en contra de les vagues de fam i dels suïcidis de presos o exiliats kurds.

Des de la UIT-QI, exigim l'alliberament de tots els presos kurds empresonats a Turquia com a part del dret a l'alliberament del Kurdistan. No obstant això, no estem d'acord amb aquests mètodes de lluita malgrat el valor dels i la militants que els porten a terme. Fem una crida a per a realitzar una campanya internacional per exigir la fi de la repressió de l'estat turc contra el poble kurd, així com contra lluitadors d'esquerra, sindicalistes, periodistes i professors que han estat empresonats per oposar-se al govern. Només la unió de les lluites socials i polítiques dels pobles de Turquia pot derrotar el règim autoritari d'Erdogan.

Turquia

31 de març: Derrota històrica de l'AKP d'Erdogan

Els treballadors són els que haurien de solucionar els problemes de la classe obrera!

El Partit Justícia i Desenvolupament (AKP) d'Erdogan va perdre les eleccions municipals a Ankara i a Istanbul, municipalitats que havia guanyat 25 anys enrere i que ha governat de forma ininterrompuda des d'aleshores. D'acord amb els resultats de les eleccions del 31 de març, l'AKP va perdre 6 ciutats, 8 províncies i 73 districtes municipals. Malgrat tots els esforços d'Erdogan de mostrar la part bona, l'AKP ha patit una derrota electoral històrica.

6/05/19:

Erdogan no admet la derrota i obliga a repetir eleccions

Aquesta derrota electoral es deu al fet que el sistema residencial d'Erdogan no

pot solucionar els problemes, a més del profund descontentament creat per l'impacte de la crisi econòmica, el favoritisme i la corrupció. El perquè aquesta derrota electoral de l'AKP no ha significat la seva caiguda del poder és clara; d'una banda, continua faltant una direcció creïble de la classe treballadora per organitzar-la i mobilitzar-la. Per un altre, l'oposició burgesa és totalment incapaç de crear una alternativa democràtica al sistema presidencial i dictatorial d'Erdogan i, amb les seves polítiques reformistes, contribueix a la desmobilització dels sectors populars.

Mentrestant, la victòria de l'oposició a les grans ciutats va rebatre l'argument d'alguns sectors de l'esquerra que deien que és impossible derrotar l'AKP a través de les eleccions pel seu caràcter «feixista». I contradictòriament amb tal explicació van fer una crida a

votar els partits reformistes del sistema, creient que això erosionaria al partit governant i el règim. No obstant això, el factor determinant ha estat la necessitat i les exigències urgents del capital financer i l'actitud de l'estat burocràtic en funció d'aquestes necessitats. Així que Erdogan es va veure obligat a acceptar la victòria de l'oposició en 9 ciutats (6 de les quals són metròpolis) i 17 districtes, a més d'Istanbul i Ankara.

Erdogan, la nit de les eleccions

Erdogan no pot continuar governant sol

L'AKP no va prendre el risc de presentar-se sol a les eleccions i va haver de renunciar a 4 províncies i 36 districtes municipals en favor del seu aliat ultranacionalista MHP (Partit d'Acció Nacionalista). L'AKP i el MHP van formar «Aliança Popular» per les eleccions. Això mostra que el nou règim no es pot sostenir únicament amb l'AKP. Erdogan va haver de compartir el poder amb uns altres que fins fa dos anys eren enemics.

El líder del MHP, Devlet Bahçeli, va haver de reconèixer la derrota amb «maduresa», tot i que just abans de les eleccions havia sostingut que perdre les alcaldies d'Istanbul i d'Ankara i obtenir vots per sota del 52% seria catastròfic i podria provocar el qüestionament del règim de «líder únic». Ara calla, perquè per la burgesia la crisi

econòmica necessita «estabilitat» i, a més, on el seu partit va guanyar les alcaldies els seus vots van venir principalment dels votants del partit aliat, que és AKP.

Els aspectes antidemocràtics de les eleccions a les ciutats kurdes

Les eleccions del 31 de març van revelar el costat repressiu del règim bonapartista. Especialment a les ciutats kurdes, els observadors de les eleccions han estat testimonis del fet que les forces de seguretat de l'Estat van omplir les urnes de vots a favor de l'AKP i van entorpir totalment la votació a Pýrnak. Encara que van negar aquestes acusacions, es veu la gravetat del problema. Tot i que el govern mobilitzés tots els seus recursos per dominar a les ciutats kurdes, el HDP (Partit Democràtic dels Pobles) va recuperar 8 ciutats importants a més de desenes de municipis locals a la zona.

No obstant això, la disminució de la participació a les ciutats kurdes i el fet que HDP perdés en diverses localitats no es pot explicar només amb la repressió del govern. Una de les febleses més importants de HDP per als votants kurds és no haver presentat fins ara un model de municipi social a favor dels treballadors.

Aliança Nacional (CHP+İYİ) reconeix el règim bonapartista

De fet, les eleccions del 31 de març tenien la dinàmica de qüestionar el règim bonapartista (popularment anomenat de «líder únic»). No obstant això, tant el CHP (Partit Popular Republicà, seguidors de Kemal Atatuk, fundador de la república) com l'İYİ (Partit Bo), junts a «Aliança Nacional», van rebutjar disputar la legitimitat del règim opressiu dictatorial en tot el curs electoral. D'aquesta

manera van donar suport al partit feixistoide en una ciutat on HDP tenia millor opció de guanyar.

Quan l'oposició va dir «qui ha perdut a Ankara és Ozhasaki (candidat de l'AKP per Ankara), tots els partits han guanyat» en la seva declaració de victòria a Ankara sense fer cap referència concreta a les pràctiques antidemocràtiques durant el procés electoral, Mansur Yavaş (candidat del CHP) va expressar implícitament que reconeix la derrota del candidat de l'AKP i no denuncia el conjunt del règim d'Erdogan.

En els municipis en què ha guanyat, Aliança Nacional no ha fet cap promesa que pugui ser considerada com un avanç per enfrontar

Nacional, no han de renunciar a les seves reivindicacions bàsiques. Haurien de pressionar els partits dels quals van votar per exigir que estiguin al servei del poble, denunciar totes les pràctiques antidemocràtiques i garantir una administració transparent. Ekrem Imamoglu (el nou alcalde d'Istanbul del CHP), Mansur Yavaş i molts altres deuen la seva victòria a les masses que van impedir el robatori dels vots i el frau del poder governant. La veritable victòria pertany a les masses. Les masses no són només uns recursos de vots sinó que són treballadors les necessitats i reivindicacions dels quals han de ser satisfetes.

de control en les municipalitats governades pels alcaldes del CHP i realitzar accions en favor de la unitat dels treballadors, independentment dels patrons, per continuar exigint el compliment de les demandes de la classe obrera en els ajuntaments.

Les organitzacions de la classe treballadora, inclosos els sindicats contraris a les polítiques del govern, també van donar suport als partits de l'oposició burgesa reformista i kemalista (nacionalistes republicans). Ara les burocràcies d'aquestes organitzacions seran responsables i còmplices de totes les accions en contra dels treballadors que Aliança Nacional realitzi en els municipis que dirigeix. Les organitzacions professionals i els sindicats haurien de presentar programes per prendre mesures contra la destrucció ecològica i en favor de la classe treballadora, pressionar i exigir als governs de les alcaldies el compliment d'aquests programes.

En el pròxim període, l'impacte de la crisi econòmica s'aprofundirà i, com va explicar Erdogan, un pesat paquet de mesures econòmiques serà implementat. Les conseqüències de la caiguda del dòlar seran més profundes. El govern d'Erdogan està sota la pressió del capital financer imperialista a través de l'FMI, del govern dels EUA i la banca estrangera. Ha de pagar aquest mateix any 173.000 milions de dòlars del deute extern. Ha de buscar inversió externa per animar la producció nacional, que està caient de forma molt accentuada. La inflació i la desocupació continuen augmentant. I el govern prepara la factura per les classes populars. Cal rebutjar pagar-la.

Hem de crear i reforçar un front obrer per aprofundir la derrota electoral de l'AKP amb mobilitzacions concretes. És per això que el nostre camarada Mehmet Nuri Koç, candidat obrer a l'alcaldia de Manisa a ehzadeler, va dir en la seva crida a tota l'esquerra: «Només els treballadors poden solucionar els problemes dels treballadors.»

8 d'abril de 2019

*Partit de la Democràcia Obrera
(IDP) de Turquia.
Secció de la UIT-QI*

Càrregues policials. 1M 2019

els problemes urgents dels treballadors. El líder del CHP, Kemal Kılıçdarođı, havia anunciat el 24 de juny passat, 9 mesos abans de les eleccions, que el salari mínim seria de 2.200 lires turques, i que així ho farien en els municipis on governessin; no obstant això, avui encara sosté la mateixa quantitat malgrat que durant aquest període la taxa d'inflació ha superat el 20% i ha arribat al 40% en productes alimentaris. D'altra banda, la pregunta actual és si els alcaldes de CHP en els municipis en què van rellevar als d'AKP examinaran com ho han promès en la campanya electoral les activitats de corrupció documentades en els informes del Tribunal de Comptes i en les declaracions dels treballadors municipals.

Els sectors de les masses que es van oposar a les pràctiques econòmiques de l'AKP en favor de la patronal i de les administracions locals i van votar a favor d'Aliança

Situació de la classe obrera

Desafortunadament, la classe treballadora va anar a les urnes en un estat de feblesa, de desorganització i sense una alternativa política. Aquesta situació ha estat reflectida en els resultats electorals, ja que la dreta va obtenir índexs similars, amb petits canvis, a les eleccions anteriors, a les ciutats industrials com Kocaeli, Zonguldak i Manisa. Tampoc s'han pogut plantejar les demandes socials. El pròxim període mostrarà el grau de distanciament de l'AKP de la classe treballadora i les masses pobres en ciutats com Adana, Antalya, Kırşehir i Artvin.

L'esquerra, que va donar suport al CHP, ara comparteix la responsabilitat de totes les polítiques antiobreres que implementarà el CHP

Ara tots els socialistes que van cridar a votar al CHP (Kemalistas) hauran de mantenir un seguiment

Algèria

"El moviment popular ha de construir la seva alternativa"

El grup polític Acció d'Esquerra Popular (AGP) té el seu origen en la tendència Acció d'Esquerra (TAG) del Partit Socialista dels Treballadors (PST). Es va formar entorn la reivindicació de convocatòria d'un congrés democràtic (el PST no ha organitzat cap congrés des de fa més de 12 anys). Aquesta reivindicació ha focalitzat una sèrie de problemes dins del partit (la direcció nacional està formada en la seva majoria per membres cooptats, és a dir, no electes; la deriva electoralista del partit amb aliances electorals tàctiques antinaturals; l'absència d'elaboració d'una línia política). L'AGP, en el seu afany de trencar amb pràctiques en les quals l'aparell ha absorbit completament l'energia del potencial militant, va privilegiar, amb un enfocament unitari, el treball en el si del partit des de setembre de 2017 fins a desembre de 2018. El moviment del 22 de febrer de 2019 va precipitar la ruptura amb el PST i el TAG es va convertir en l'Acció de l'Esquerra Popular (AGP). Els companys Azelmat i Si El Houes, membres de la coordinació nacional provisional de l'AGP, ens aclareixen els principals trets de la situació actual de les mobilitzacions populars a Algèria.

Quines són les raons del cansament a Algèria?

El Moviment Popular del 22 de febrer de 2019 és el producte d'una convulsió general sota l'efecte acumulatiu de la deterioració de les condicions de vida de les classes socials més desfavorides i amb l'afegit d'una arrogància sense límits dels diferents governs.

Des de la independència el 1962, el poble sempre s'ha sentit frustrat pels fruits de la victòria. Aquesta frustració s'accentua ara per la imatge de corrupció i depredació dels recursos naturals per part de

les classes posseïdores i els seus hereus. La depredació s'ha produït a través de l'acaparament dels ingressos petrolers per part de les empreses importadores i de les empreses privades que aconsegueixen, mitjançant suborns, la majoria dels projectes a realitzar. De les 700.000 empreses llistades, 300.000 estan actives en el sector de la importació-exportació. No obstant això, cal assenyalar que l'explosió popular es va expressar davant el fracàs del règim i per un sentiment d'indignitat davant la mascarada posada en marxa per avançar cap al 5è mandat de Bouteflika. Va ser el súmmum de la deriva monàrquica.

La malaltia de Bouteflika ha afavorit el sorgiment d'un grup anomenat «forces extraconstitucionals», que va començar a governar en el seu lloc i a distribuir els fruits dels ingressos del petroli a la gent propera. Així, el 50% de 50.000 milions de dòlars, van ser concedits a cinc persones pròximes a Saïd Bouteflika. Ara es parla molt sobre el paper i el lloc de l'anomenada oligarquia financera, que està formada pels barons del règim i un nucli d'empresaris del FCE (Fòrum de Líders Empresarials Privats). La principal figura d'aquesta oligarquia va ser Ali Haddad, un parent molt pròxim de Saïd Bouteflika. Ara, els esdeveniments demostren que aquesta oligarquia només té consistència en la seva servil

relació amb l'exèrcit. La renúncia forçada de Bouteflika ha accelerat el procés en aquest sentit. L'exèrcit ha recuperat la major part del poder que estava en mans de Bouteflika. Els dignataris dels clans presidencials estan caient un a un.

Quin és el paper de l'exèrcit?

El paper de l'exèrcit, que es limitava a una política de suport a la línia del president i el seu clan, va

Retirada de la institució militar del camp polític

canviar amb el sorgiment del moviment popular. Gaid Salah, el Cap d'Estat Major, ha recuperat la major part de les forces, ja que ha posat els serveis de seguretat, fins llavors autònoms, sota el seu comandament. S'ha creat un nou equilibri de poder entre els pols del poder: l'exèrcit, el clan presidencial i els serveis de seguretat. El Cap d'Estat Major es dona aires de General Sissi (Egipte). El moviment popular ha de mantenir-se absolutament allunyat d'aquestes

lluites de clans que estan degenerant en una revenja.

Per què ha sorgit ara aquest moviment popular?

El sorgiment d'un moviment popular, sense precedents en la història del país, ha concentrat totes les contradiccions del règim i ha deixat al descobert les conseqüències de la corrupció i la depredació de la riquesa nacional.

Aquesta guerra de clans posa l'antic nucli dels serveis de seguretat en mans del general Toufik, retirat, aliat avui dia amb el que queda del clan presidencial entorn de Said Bouteflika. L'estat major de l'exèrcit intenta jugar en solitari, apropant-se al moviment popular. Encara que aquest continua sent vulnerable en les seves arrels i en la seva estructura, ha aconseguit impactar d'una manera molt potent als diferents clans gràcies al seu nivell de mobilització.

Cal desitjar que el moviment popular guanyi en experiència i maduresa per imposar la seva pròpia alternativa. Per això pensem, a la llum de les experiències revolucionàries de 2011 a Tunísia i Egipte, que la gran oportunitat del moviment popular és el repte de la batalla sindical per la reapropiació de la UGTA (Unió General de Treballadors Algerians) i la mobilització dels sindicats autònoms.

Per què la gent no creu en els partits de l'oposició?

Això ve de lluny. Després dels anys de violència i els milers de morts, després de la fallida del projecte islamista del FIS (Front de Salvació Islàmica), la societat va sentir un profund fàstic i distanciament amb el món polític. A més, cal afegir les operacions de frau, organitzades a gran escala per les autoritats en cada elecció electoral. Aquesta actitud va afectar tots els partits, que van quedar desacreditats perquè la seva línia política sempre va ser part de l'agenda política del govern. Molts partits de l'oposició són una creació dels serveis de seguretat.

Quin és el paper dels joves en el moviment?

Els joves estan en el centre de

totes les mobilitzacions. El moviment de joves desocupats en el sud i les revoltes a Cabília són liderades per joves. A més, com a sector social, els joves són les primeres víctimes socials dels abusos de poder de Bouteflika. Són ells, els Harragas*, qui fugen del país per realitzar el seu somni. Prefereixen morir ofegats que deprimir-se a casa. El seu paper en el moviment és essencial, ja que des del 22 de febrer de 2019, el hurga ha cessat. Els joves es dediquen en cos i ànima al moviment popular.

Quin és el paper de la UGTA?

La UGTA, històricament, ha estat l'instrument de la lluita dels treballadors en les fases de creixement de les lluites. Però, en períodes de reflux és un instrument d'adoctrinament dels treballadors, al servei dels objectius del poder.

En els anys de Bouteflika, la UGTA, encapçalada per un odiat buròcrata, es va convertir en aliat dels empresaris i el gabinet on es tramaven les accions contra els veritables sindicalistes. Els treballadors han de reapropiar-se de la UGTA per enfortir el moviment del 22 de febrer de 2019 i convertir-lo en un instrument de les seves lluites.

Heu fet una crida a la vaga general?

No hem convocat una vaga general. Els sindicats autònoms i la Confederació de Sindicats Autònoms (CSA) sí que ho han fet.

La consigna d'una vaga general segueix en peu. Permet introduir una dinàmica de decantació de les forces socials cap al moviment del 22 de febrer de 2019. És a partir d'aquí que aquestes forces poden començar a establir una nova relació de forces amb el poder que té els mitjans de repressió.

Quins són els paranys per a la transició?

La feblesa del moviment popular

resideix en el fet de sol·licitar a l'exèrcit, que forma part de la guerra de clans, que sigui un àrbitre per avançar cap a una alternativa de transició.

Quin és el vostre programa?

Estem presents en el moviment i, donades les nostres forces actuals, el nostre projecte immediat és intentar reunir forces per ajudar a reconstruir l'esquerra algeriana destruïda per un govern autoritari, els errors històrics i els anys de violència.

I la Cabília?

Cabília ha estat aïllada deliberadament, per evitar que el seu potencial de rebel·lió contra el govern s'estengués per tot el país. Durant molts anys, va estar sola carregant amb la principal lluita per la democràcia, en particular a través del MCB (el moviment cultural berber dels anys vuitanta).

La revolta de 2001, la primavera negra, va significar un gran sacrifici (128 morts) així com un moment de manipulació del poder.

Notes

*Harragas dona nom al procés d'emigració dels joves, sovint menors que marxen del país amb vaixells improvisats per arribar a les costes europees.

Síria

Justícia i veritat per les desaparicions forçoses en Síria

El passat 6 d'abril Sodepau va organitzar a Celrà una jornada amb organitzacions que exigeixen veritat i justícia contra les desaparicions forçoses a la Mediterrània. Vam comptar amb el brutal testimoni de Fadwa Mahmud, de Famílies per la Llibertat, i de Mariam Al Hallak, de Famílies de Cèsar, dues lluitadores sirianes que, des de l'exili a Alemanya, reclamen que s'acabi amb la impunitat del règim de Baixar al-Assad, ara objecte d'una operació internacional de blanqueig. A la trobada també hi va participar Nassera Dutour, de l'associació algeriana SOS Disparus, que encara busca desapareguts vint anys després del final de la «dècada negra», la guerra que va seguir al cop d'estat militar contra el triomf electoral del FIS el 1991. Les tres van compartir experiències amb entitats de memòria històrica que lluiten per què es faci justícia amb els desapareguts i desaparegudes de la Guerra Civil espanyola i el franquisme.

«Ara tothom parla de la reconstrucció a Síria, que la guerra s'ha acabat i que s'han de normalitzar les relacions amb el govern de Damasc, però el que no diuen és que les detencions, els assassinats a les presons i les tortures continuen: que cada dia s'excaven noves fosses comunes», explicava Al Hal-laq, que va saber que el seu fill va morir sota tortura a Síria quan es va publicar l'arxiu 'Cesar' del fotògraf militar sirí que va desertar amb imatges d'11.000 detinguts assassinats a les presons del règim. La Mariam és una de les denunciants a la querella a Alemanya que ha conduït a una ordre de recerca internacional contra els responsables de cinc centres de detenció a Síria on el fotògraf desertor va documentar els assassinats.

La Fadwa no sap si el seu marit i el seu fill són vius o morts. El seu home militava al Partit d'Acció Comunista i el fill havia anat a recollir-lo quan tornava d'un viatge a la Xina. Els van detenir a l'aeroport. «Heu de saber que a Síria ni tan sols pots anar a preguntar on són els teus detinguts sense arriscar-te a ser detinguda tu també. Per això només podem lluitar per la llibertat dels presos des de l'exili: hem de ser la veu de les dones de Síria que no poden buscar els seus fills», explica. Reclamen l'accés a les presons sirianes per a investigadors de les ONG internacionals de Drets Humans i que s'obligui el règim sirí a investigar les morts sota tortura.

A la trobada, que es va acabar amb un acte públic, van sorgir diverses propostes per treballar plegats amb la plataforma Tadamon de Barcelona per posar sobre la taula la situació de les desenes de milers de presos polítics i desapareguts a Síria en un moment en què, després de l'esclafament militar de la revolució popular contra Baixar al-Assad a Síria es pretén rehabilitar-lo internacionalment.

Cristina Mas

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitinternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitinternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

